

trditev je podkrepjena z navedbo znanstvene in strokovne literature, za vsako najmanjše poročilo je pošteno navedel ustni ali pisni vir. (Zato toliko bolj boli, da ga redno in brez navedbe njegovega imena, prepisujejo vsi "pisuni", ki hočejo biti pametni na etnološkem področju, še bolj žalostno pa je, da ga dobesedno prepisuje, z zamenjavo vrstnega reda dveh, treh besed, tudi kakšen diplomirani etnolog).

Težko se je odločiti, kaj je Kuretovo življenjsko delo: ali Praznično leto ali njegova knjiga *Maske slovenskih pokrajin*, saj je to delo raslo v njem z mnogimi, vedno bolj tehtnimi in teoretično podkrepjenimi razpravami, ki jih je vedno znova dopolnjeval s terenskim delom in končno še z rezultati obsežne ankete po vsem slovenskem etničnem območju. Potem, ko je nekatere šemske like prej analitično raziskal in predstavil tudi v nemških, italijanskih in francoskih razpravah, je napisal še sintezo in jo v knjigi ponudil slovenski strokovni javnosti. (Kako me je pred meseci presenetil, ko mi je zaupal, da ima že napisano besedilo za knjigo evropskih mask, poskrbeti bo treba samo še za slikovno gradivo!). Šemljenje je Kureta vedno vznemirjalo, še v času, ko je svoje moči predajal raziskovanju ljudskega gledališča. Prav on nam je tudi odkril slovensko ljudsko igranje v preteklosti. Vsaj dve temeljni deli nam je zapustil s tega področja: *Slovenska koledniška dramatika* (Slovenska Matica) in *Duhovna drama*, ki je izšla pri Literarnem leksikonu. Ne smemo pa tudi pozabiti na, pri nas edinstveno tovrstno delo *Jaslice na Slovenskem. Kulturno-zgodovinski in narodopisni oris*.

Ko je leta 1979 dr. Kuret odšel v zasluženi pokoj, je že imel nove načrte. Pravzaprav nismo čutili, da uradno ni več "naš". Z nezmanjšanim elanom je delal naprej in se zagrizel v obsežen načrt, v posameznih zvezkih izdati *Slovensko Štajersko pred marčno revolucijo 1848* - pred poldrugim stoletjem z vprašalnicami nadvojvode Janeza zbrano gradivo o ljudskem življenju na Slovenskem Štajerskem, ki smo ga prav po njegovi zaslugi v kopijah dobili iz Graškega deželne arhiva in ga inštitut hrani kot "Göthovo serijo". Sam je uspel izdati štiri zvezke, se ustavil sredi črke "J", s tem pa nas je obvezal, da homo delo nadaljevali v njegovi zasnovi. In kar neverjetno se zdi: svoje Praznično leto Slovencev je še sam prevedel v nemščino, ki jo je odlično

obvladal. Delo, ki bo naše šege in navade posredovalo širši strokovni javnosti in jih tako še dodatno vključilo v evropski prostor, sedaj čaka pametnega dogovora z založnikom. V tisku pa je še nekaj Kuretovih del: napisal je knjižico o ljudski adventni šegi "*Marijo nosijo*", še uspel pregledati prevode svojih nemških, italijanskih in francoskih strokovnih člankov, ki jih bo SAZU izdala pod naslovom *Opuscula selecta*. *Poglavja iz ljudske kulture*, prispeval je še zadnji prispevek za *Traditiones* in za *Etnologa*, eno razpravo poslal v dunajsko strokovno revijo, se z vso vnemo lotil pisanja gesel za *Etnološki slovar*, za katerega je pred mnogimi leti dal pobudo, zamisel pa se je začela uresničevati šele zadnje leto. Za svoje strokovno področje je izbral 800 gesel in jih še uspel izdelati nekaj nad 300. Še je imel želje po delu, še je imel načrte, tu in tam pa nas je vendar hudomušno, morda z drobnim kančkom obžalovanja opozoril: "Ljubčki moji, jaz sem star."

Niko Kuret ni nikoli bil uradni upravnik Inštituta za slovensko narodopisje - so bila pač leta, ko ni mogel biti akademik - in vendar je bil njegova prostovoljna "pogonska sila". Nešteto dopisov, ki jih je napisal, delovnih in finančnih načrtov, projektov, prošenj, poročil - kdo bi našteval vso administracijo - ni bilo označenih z njegovim podpisom. Vendar pa so vsi upravniki spoštovali njegove zamisli in mu bili hvaležni za njegovo nesebično razdajanje. Dvakratni nagrajenec Premio Pitrè (Palermo), odlikovan z veliko Herderjevo nagrado (Dunaj), nagrajenec sklada Borisa Kidriča in dobitnik Murkovega priznanja, dosmrtni član Mednarodnega združenja za etnologijo in folkloro v Parizu, dopisni član Belgijske kraljevske komisije za folkloro, je končno, leta 1989 postal dopisni in 1991 redni član Slovenske akademije znanosti in umetnosti, novembra 1993 pa je postal še član Evropske akademije znanosti in umetnosti v Salzburgu.

Dr. Niko Kuret je bil mož velikega duhá: etnološki stroki je zapustil nepregledno vrsto temeljnih del, dajal je iz svojega polnega naročja in še bi dajal, pa, kakor da odganjamo misel, da ga nekoč ne bo več, njegovega portreta posnetega na filmski trak, ki smo ga načrtovali, nismo naredili. Čeprav so mu življenjske moči pojenjale pa je bil umsko še čil in živahen. In tak nam bo ostal v spominu in nas še naprej vzpodbujal k delu, ki krepí duhá.

NOVICE...

IZ SLOVENIJE

- 23. 2. so v **Miheličevi galeriji na Ptuju** odprli razstavo z naslovom **Mitologija Žoharjevega kurenta**. Razstava je bila posvečena 35-letnici kurentovanja na Ptuju in 100 letnici narodopisnih prizadevanj na Slovenskem, postavila pa sta jo **Aleš in Stanka Gačnik**. Razstava bo na ogled do 28. 5. 1995.
- **Redni občni zbor Slovenskega etnološkega društva** bo 2. junija 1995 v Muljavi.
- **Predstavitev etno knjig**, ki so izšle v letu 1994, bo 8. 3. v **KIC-u v Ljubljani**.
- V novem delu Narodne galerije je odprta razstava **Potres v Ljubljani**, ki jo je pripravil Mestni muzej Ljubljana. Kontraverzna "postavitev" bo na ogled do 14. 4. 1995.

IZ TUJINE

- Od 27. 3. do 31. 3. 1995 bo na **Dunaju na Institutu für Volkskunde** (Hanuschgasse 3) posvetovanje z naslovom *Neue Wege in der europäischen Ethnologie*.